

עין משפט
גר מצוה

קעא:

לא נחלקו אלא בשטר מאוחר בעלמא. שמיגיע עונתו ציוס חול ולא יודע אס מאוחר אס לאו: ונפיק מיניה חורבא. אליבא דר' יוסי כדמפרש ואזיל. ויש מפרשים א"ר פדת הכל מודים שאס הוחקקנו כו' שך כמזב צמוך השטר הוחקקנו לעונתו של שטר ונמלאת כו' וכל זה דכתב בשטר לדעת כן נכתב שיצינו שאין ישראל כותבין בשבת וידעו שהוא מאוחר לא נחלקו אלא בשטר מאוחר בעלמא שכתב זמנו בשבת או בעשרה בתשרי ולא חזר וכתב צו הוחקקנו לעונתו של שטר כו' וכל זה הכל ולעונת הוא חדא דהכי הוה ליה למימר אמר ר' פדת הכל

מתקוף זה אביי. (ט) גראה לר"י

דקבלה מרבא וכן הא דאמר' בסוטה (דף ז: ושם ד"ה אמר) על משנה שזכרת כמזכרת ויואלת ש"מ כותבין שזכר אמר אביי תני מקרעת גראה דלחויא הוא דמהיא ליהא למשמע מינה? דהא בשמעתא גטעוין אחר מעשה צ"ד פרק שנים אוחזין (ב"מ דף יז: ושם ד"ה הוציאה) משמע דס"ל דכותבין שזכר:

בתר דאמר ליה רב ספרא לספריה כי כתביתו האי תברא כו'. שמה היו ^(ט) שוכמין לכמוז האי שטרא כו' ע"כ כמזב זה: ^א

לא נחלקו אלא בשטר מאוחר בעלמא דרבי יהודה לטעמיה דאמר ^(ז) אין כותבין שובר ולא נפיק מיניה חורבא ורבי יוסי לטעמיה דאמר כותבין שובר ונפיק מיניה חורבא אמר רב הונא בריה דרב יהושע אפילו למ"ד כותבין שובר הני מילי אפלאג אבל אכוליה לא רבא היא ^(ח) "אפי' אכוליה כתבין כי הא דרב אבהו בר יוסף הוה מסיק ביה וזוי ברבי אבא אתא לקמיה דרבי חנינא בר פזי אמר ליה הב לי וזויי אמר ליה הב לי שטראי ושקול זוזך אמר ליה שטרך אירכס לי אכתוב לך תברא אמר ליה הא רב ושמואל דאמרי תרוייהו אין כותבין שובר אמר ^(ט) מאן יהיב לן מעפריה דרב ושמואל רמינן בעיינין הא רבי יוחנן והא ריש לקיש דאמרי תרוייהו כותבין שובר וכן כי אתא רבין אמר ר' אילעא כותבין שובר ומסתברא ^(י) דכותבין שובר דאי סלקא דעתא אין כותבין שובר אבד שטרו של זה יאכל הלה וחדא מתקוף לה אביי ואלא מאי כותבין שובר אבד שוברו של זה יאכל הלה וחדא א"ל רבא ^(י) אין יעבד לזה לאיש מלוה ^(י) תנן התם ^(י) שטרי חוב המוקדמין פסולין ומהאחרין כשרין א"ר המנונא לא שנו אלא שטרי הלואה אבל שטרי מקח ומכר ^(י) אפילו מאוחרין גמי פסולין מ"מ זימנין דמוכין ליה ארעא בניסין ובתיב ליה ^(י) בתשרי ומתרימי ליה וזוי ביני ביני וזבין ליה מיניה וכי מטי תשרי מפיק ליה ואמר ליה הדר ובנתה מינד אי הכי שטרי הלואה גמי זמנין דיזיף בניסין ובתיב ליה שטרא בתשרי ומתרימי ליה וזוי ביני ביני ופרע ליה ואמר ליה הב לי שטראי וא"ל אירכס לי ובתיב ליה תברא וכי מטי זמניה מפיק ליה וא"ל ^(י) הני השתא הוא דיופת מינאי קסבר אין כותבין שובר אמר ליה רב יימר לרב כהנא ואמרי לה רב ירמיה מדיפתי לרב כהנא ^(י) והאידינא ^(י) דכותבין שטרי מאוחרין וכתבין תברא (אמאי קעברין הכי א"ל) בתר דאמר להו ר' אבא לספריה כי כתביתו שטר מאוחר כתבו הכי שטרא דגן לא בזמניה כתבניה אלא אחרונהו וכתבנהו א"ל רב אשי לרב כהנא ^(י) והאידינא דלא קא עברין הכי בתר דאמר ליה רב ספרא לספריה כי כתביתו הני תברי אי ידעיתו זימנא דשטרא כתבו אי לא כתבו סתמא ידכל אימות דנפיק לרעיה אמר ליה רבינא לרב אשי ואמרי לה רב אשי לרב כהנא

והא

שביעית: **המוקדמים פסולין**. שכתבוו צלחא צאייר וצמוך השטר הקדימו וכמזב צו צלחא צניסן פסולין דלמי שרף לקוחות שלא דקין ואפי' זמנן שני לא גוצה כדאמרין צלחיו נשך (ב"מ דף עג:). ר' יוחנן אמר אפי' מימנא רבנן גזירה שמה יגבה זמנן ראשון אלז מוקדמין ענינן זה שנכתב צו צלחא צניסן וכצלחא צניסן כמזבוו ולא ליה עד תשרי דלמא למיטרף לקוחות שלא דקין דמינסן ועד תשרי צוה נחלקו צפרק שנים אוחזין ^{(ג)ו"מ יג:.} רב אשי ^(ג) מוקי לה בשטרי הקנאה ואצי אמר עדיו כחומיו זכין לו ומיום כתיבת השטר שיעבד נפשיה והלכך כש: **והמאוחרים כשרין**. שכתבוו צלחא צניסן וכמזב צמוך השטר כצלחא צאייר וכ"ש אס ליה צניסן ולא נכתב עד אייר דכשר שהרי מחל לו שעבדו של חדש שעבר: **אמר רב המנונא לא שנו**. דמאוחרים כשרים אלא בשטרי הלואה כדאמרן לעיל ר' יהודה לטעמיה דלמר אין כותבין שובר ולא נפיק מיניה חורבא ורב המנונא ס"ל אין כותבין שובר כדמתרף לקמן הלכך ליהא למיחש למידי: **אלז בשטרי מקח וממכר אפי' מאוחרים פסולים**. דזמנין דמוזן ראזון ארעא לשמעון צניסן על מנת שאס יגיע דלמיס יחזירנה לו וכשכתב שטר מקנה כתב צו ראזון מכר שדה לשמעון בתשרי וזכר ראזון ולקח שדהו משמעון צתמחו וכששאל שטר מקנה אמר ליה שמעון אירכס לי ואפילו למ"ד אין כותבין שובר הכא מודה דמה יפקיד שמעון אס לא יפדה ראזון שדהו הלכך אפילו אס יכתוב לו שמעון לראזון שובר שפדה שדהו צתמחו יחזור שמעון ויוציא שטרי הכמזב בתשרי ויאלר אחר שפדית חזרתי ולקחתי ממך והא שטרא: **א"ה שטרי הלואה גמי כו'.** כדאמרן לעיל אליבא דר' יוסי דפסיל שטר מאוחר משום הק חורבא: **קסבר רב המנונא אין כווסצין שובר**. הלכך מאוחרין כשרין כדאמרן אליבא דר' יהודה: ^(י) **האידינא כצנינן שטרי מאוחרין וכצנינן צברא**. ולא חיישינן לחורבא דנפיק מיניה לר' יוסי לעיל: **אמר ליה צבר דלמר לכו ר' אלז לספריה כו'.** ליהא למיחש מידי דכיון דכמזב צמוך השטר שהוא מאוחר הרי הוא כשטר שכתבו צו זמנו בשבת ועשרה בתשרי דלכשרנא לעיל ^(ע"ג) צין לר' יהודה צין לר' יוסי דכיון דידעינן ציה בשטר שהוא מאוחר לא אמי לידי חורבא ושזכור מוכיח עליו שהוא פרוע והאי דקדים ליה שובר היינו משום דשטר מאוחר כמזבוו כמו שכתבו צמוכו אנן סהדי איסתרניהו ואפי' ר' יוסי צוה מכשר: **א"ל רב אשי לרב כהנא ^(י) האידינא לא עבדינן הכי**. אלא כצנינן שטר מאוחר וכצנינן צברא ולא כצנינן צמוך השטר איסתרניהו וכצנניהו ואפי"ה לא חיישינן לחורבא דר' יוסי: **אדכרתון ומנא דשטרא רסונו**. צמוך השזכר פלוני פרע לפלוני חזב פלוני כך וכך של אותו השטר שכתבו צו זמן פלוני ואו לא יוכל לרמות שאפי' כתב את השטר מאוחר הרי השזכר מוכיח עליו שהוא פרוע: ואי לא. אדכרתון זמן הכמזב בשטר כתבו השזכר סתמא שלא יחא כתוב שום זמן בשזכר אלא כסוס המעות שהיו כמזבין בשטר כותבין בשזכר דמי היכי דכל אימת דנפק השטר שכתבו צו כסוס ממון כזה לזרעיה השזכר לא שנה אס השטר קודם לשזכר לא שנה מאוחר הימנו דהא צברא סתמא כמזב. ומעתה לרין המלוה ליזהר שלא ילוה עוד ללוה הוא כסוסו ממון הכמזב בשזכר דהא צברא מרע ליה ואס הללוה כסוסו ממון ההוא הוא ניהו דלפסיד אנפשיה: והאידינא

גמ פשוט פרק עשירי בבא בתרא

כיון דכתב זמנו בשבת למה לי למכתב הוחקקנו כו' הא ממילא אנו יודעין שלא נכתב ציוס השבת וציוס הכפולים ומאוחר הוא דכפי' לעיל: **דריצי יהודה**. דמכשר לטעמיה דלמר אין כותבין שובר הלכך לא חייש צין מאוחר לכשנכתב צומנו לעולם אינו פורע עד שיקח השטר ויקרענו וכיון שנקדע השטר לא חייש למידי: **ור' יוסי**. דפוסל המאוחר: **לטעמיה דלמר כווסצין שובר**. היכא דפרע מקלמא חזבו וה"ה היכא דפרע כל חזבו ועווען מלוה אירכס שטרי כדמפרש לקמן כותבין שובר ונותנין ללוה להודיע שפרע כל חזבו והלכך האי שטר מאוחר פסול הוא כו' ^(י):

ואמר ליה אירכס לי. וה"ה צלל אירכס דפרע חלי חזבו וכמזב שזכר ללוה יכול המלוה להוציא אחריו כן שטר חזבו שכתבו זמנו אחר זמן שליות ממני אחרין כן ויגבה כל חזבו משלם שהרי אין ידוע שהוא מאוחר אלז שטר שכתבו זמנו בשבת ועשרה בתשרי לא מלי למימר השמא הוא דיופת מינאי: **אמר רב הונא צריה דרב יהושע כו'.** מלחא צלפי נפשיה היא. הני מילי פלגא פן יחזור המלוה ויתבע כל חזבו אלז אכוליה חזביה לא דמלוה אפסיד אנפשיה שלא זוהר לשמור את שטרו: **ומספנצא דכווסצין שובר**. אכוליה חזב היכא דלירכס שטרא: **אלז הנה ודחי**. צתמיה. ישמח צלכילת ממון אחרים חס: **עבד לוח לאיש מלוה**. מוטוב שיהא טורח ולאגת שמירת שטר מוטל על הלוח יומר מן המלוה: **פנ דפסס**. צסדר זרעיס צפרק אחריו דמסכת

כיון דכתב זמנו בשבת למה לי למכתב הוחקקנו כו' הא ממילא אנו יודעין שלא נכתב ציוס השבת וציוס הכפולים ומאוחר הוא דכפי' לעיל: **דריצי יהודה**. דמכשר לטעמיה דלמר אין כותבין שובר הלכך לא חייש צין מאוחר לכשנכתב צומנו לעולם אינו פורע עד שיקח השטר ויקרענו וכיון שנקדע השטר לא חייש למידי: **ור' יוסי**. דפוסל המאוחר: **לטעמיה דלמר כווסצין שובר**. היכא דפרע מקלמא חזבו וה"ה היכא דפרע כל חזבו ועווען מלוה אירכס שטרי כדמפרש לקמן כותבין שובר ונותנין ללוה להודיע שפרע כל חזבו והלכך האי שטר מאוחר פסול הוא כו' ^(י): **ואמר ליה אירכס לי**. וה"ה צלל אירכס דפרע חלי חזבו וכמזב שזכר ללוה יכול המלוה להוציא אחריו כן שטר חזבו שכתבו זמנו אחר זמן שליות ממני אחרין כן ויגבה כל חזבו משלם שהרי אין ידוע שהוא מאוחר אלז שטר שכתבו זמנו בשבת ועשרה בתשרי לא מלי למימר השמא הוא דיופת מינאי: **אמר רב הונא צריה דרב יהושע כו'.** מלחא צלפי נפשיה היא. הני מילי פלגא פן יחזור המלוה ויתבע כל חזבו אלז אכוליה חזביה לא דמלוה אפסיד אנפשיה שלא זוהר לשמור את שטרו: **ומספנצא דכווסצין שובר**. אכוליה חזב היכא דלירכס שטרא: **אלז הנה ודחי**. צתמיה. ישמח צלכילת ממון אחרים חס: **עבד לוח לאיש מלוה**. מוטוב שיהא טורח ולאגת שמירת שטר מוטל על הלוח יומר מן המלוה: **פנ דפסס**. צסדר זרעיס צפרק אחריו דמסכת

כיון דכתב זמנו בשבת למה לי למכתב הוחקקנו כו' הא ממילא אנו יודעין שלא נכתב ציוס השבת וציוס הכפולים ומאוחר הוא דכפי' לעיל: **דריצי יהודה**. דמכשר לטעמיה דלמר אין כותבין שובר הלכך לא חייש צין מאוחר לכשנכתב צומנו לעולם אינו פורע עד שיקח השטר ויקרענו וכיון שנקדע השטר לא חייש למידי: **ור' יוסי**. דפוסל המאוחר: **לטעמיה דלמר כווסצין שובר**. היכא דפרע מקלמא חזבו וה"ה היכא דפרע כל חזבו ועווען מלוה אירכס שטרי כדמפרש לקמן כותבין שובר ונותנין ללוה להודיע שפרע כל חזבו והלכך האי שטר מאוחר פסול הוא כו' ^(י): **ואמר ליה אירכס לי**. וה"ה צלל אירכס דפרע חלי חזבו וכמזב שזכר ללוה יכול המלוה להוציא אחריו כן שטר חזבו שכתבו זמנו אחר זמן שליות ממני אחרין כן ויגבה כל חזבו משלם שהרי אין ידוע שהוא מאוחר אלז שטר שכתבו זמנו בשבת ועשרה בתשרי דלכשרנא לעיל ^(ע"ג) צין לר' יהודה צין לר' יוסי דכיון דידעינן ציה בשטר שהוא מאוחר לא אמי לידי חורבא ושזכור מוכיח עליו שהוא פרוע והאי דקדים ליה שובר היינו משום דשטר מאוחר כמזבוו כמו שכתבו צמוכו אנן סהדי איסתרניהו ואפי' ר' יוסי צוה מכשר: **א"ל רב אשי לרב כהנא ^(י) האידינא לא עבדינן הכי**. אלא כצנינן שטר מאוחר וכצנינן צברא ולא כצנינן צמוך השטר איסתרניהו וכצנניהו ואפי"ה לא חיישינן לחורבא דר' יוסי: **אדכרתון ומנא דשטרא רסונו**. צמוך השזכר פלוני פרע לפלוני חזב פלוני כך וכך של אותו השטר שכתבו צו זמן פלוני ואו לא יוכל לרמות שאפי' כתב את השטר מאוחר הרי השזכר מוכיח עליו שהוא פרוע: ואי לא. אדכרתון זמן הכמזב בשטר כתבו השזכר סתמא שלא יזהר לשמור שום זמן בשזכר אלא כסוס המעות שהיו כמזבין בשטר כותבין בשזכר דמי היכי דכל אימת דנפק השטר שכתבו צו כסוס ממון כזה לזרעיה השזכר לא שנה אס השטר קודם לשזכר לא שנה מאוחר הימנו דהא צברא סתמא כמזב. ומעתה לרין המלוה ליזהר שלא ילוה עוד ללוה הוא כסוסו ממון הכמזב בשזכר דהא צברא מרע ליה ואס הללוה כסוסו ממון ההוא הוא ניהו דלפסיד אנפשיה: והאידינא

מסורת הש"ס

א) [שבת עט, ב] (ג) [נ"ג: ב:] חולין סח: [ועי' ערוך ערך עפר א, א] (א) [מנחות טז: וז"ל, ד] (ד) [נעי' מוס' מנחות טז: ד"ה כווסצין, ב] (ה) [ב"מ ח. עב. מהלכין לב, ר"ה ב. ח. שביעית פ"י מ"ה לע"ה קנא: ו] רש"י דלא עבדינן חבי דמכנינן שטרי מאוחרין וכמזב מלחא צבר, ח' ז"ל רב חס. רש"ש, ח) רש"י שזכיר,

תורה אור השלם

1 עשר ברישם ימשול ועבד לזה לאיש מלוה: משלי כב ז

הגהות הב"ח

א) גב' ולא הוה אלא אשיל: (ב) שם ארעא צניסן וכתב ליה ארעא כצנינן: (ג) שם חז"ל השמא הוה דיופת כ"ל וזכית הני נמחק: (ד) שם ר' ירמיה מדיפתי לרב כהנא והוא האידנא דלא קא עבדינן הכי דמכנינן שטרי מאוחרין ויתבין דלמר להו ר' אלז כ"ל: (ה) שם רב אשי לרב כהנא והא האידנא דלא קא עבדינן הכי אמר ליה בתר דלמר להו רב ספרא לספריה כי כתביתו הני תברי אי ידעיתו זימנא: (ו) רשב"ם ד"ה לטעמיה וכו' מאוחר פסול הוא סי' דירבול המלוה להוציא אחר כן כ"ל ומוציא ואמר ליה אירכס לי וה"ה צלל אירכס היכא דפרע חלי חזבו וכמזב שזכר ללוה נמחק מלחא ואין לקמן קודם ד"ה קסבר רב המנונא: (ז) ד"ה והא האידנא: (ח) ד"ה ח"ל וכו' לרב כהנא והא האידנא: (ט) ד"ה נמחקו לה אפי' וכו' גראה לר"י דקבלה מרבא והא ח"ל וזכית וכן נמחק:

מוסף תוספות

א. כלומר מהבא לא תרוק, רבנא רבא דאית ליה כותבין שובר דחי התם במקום שאין כותבין כתובה: מוס' צ"מ ח:

קח א ב מ"י פ"ג מה' מלח ולוח הלכס טח פתג עין דל טושיע ח"מ סי' דל טשיע ק"ב ד מ"י שם ה' א וסתם שם טושיע ח"מ פ"ג מה' טשיע ז:

ק"ד ד מ"י שם ה' א וטושיע ט"ז טשיע יז:

קח ה מ"י שם ה' א וטושיע שם טשיע יז: קב ו מ"י שם הלכס ז טושיע שם טשי' ד:

רבינו גרשום

לא נחלקו אלא בשטר מאוחר בעלמא. דאין כתוב בו כן: ר' יהודה לטעמי' דאמר אין כותבין שובר. אלא מחליף השטר או מחזירי כשנפרע כולו כיון כלא כותבין שובר אפי' דמאוחר הוא. השטר לא נפיק מיניה חורבא. כמלוה דמחזיר השטר עצמו פסול בשעת פרעון: ורבי יוסי לטעמיה דאמר כותבין שובר. ולא מחזיר השטר עצמו הלכך האי שטר מאוחר פסול הוא משום דנפקי חורבא דפרע ליה וזוי ביני ביני נכתב: והני מילי אפלאג. דכלא פורע לו אלא פלאג מחצית הממון כותבין שובר ומתנין השטר שלם ביד המלוה מאי טעמא דמיתנין לעיל מפני שני דברים אמרו כותבין שובר אחד כיו כו': אבל אכוליה. דאי פרע ליה כל השטר לא כתב שובר אלא מחזיר לו השטר עצמו: ואתא לקמיה דר' חנינא בר פפי. דלמיא. אמר ליה. ר' אבא. שהיה לזה: הא רב ושמואל דאמרי תרוייהו אין כותבין שובר. ואם לא תחזיר לי שטר עצמו לא אתן הפרעון: אמר ליה ר' חנינא רב פפי לר' אבא הא דמיתית ראיא מרב ושמואל כל קי חזיבין עליו דמאן יהיב לן מעפרייהו? ומליין עינין מיניהו מרב חביבות. ברם הא ר' יוחנן וריש לקיש דאמרי כותבין שובר. ואם לא תחזיר לי שטר עצמו למיסקן צליהו וזיל פריע. דאי ס"ד אין כותבין שובר. אלא אם אינו מחזיר לו את השטר אלא יפרע (אלא) אם כן אבד שטרו של זה שאינו יכול להחזירו לו. יאכל הלה. מלוח ממנו של מלוה ודחי: מתקוף לה אביי. ואם כותבין שובר אמר שובר יוציא הלה שטרו ויחזיר ויגבה ממנו לפי שנאבד שוברו ויאכל ממנו [של] לוח פנים שניה ודחי: א"ל רבא אין. דאין כותבין שובר שאם נאבד השטר שיפרע שאפי' דאיכא למיחש דלא נאבד (ומעדין) אפי' כותבין משום דעבד לוח לאיש מלוה דבין כך ובין כך גריף לפרוע לו: ומתרימי ל' וזוי ביני ביני. צתמחו וזבין ליה מיניה. כלומר פריק לארעיה אין כותבין שובר אלא צריך מניה. לענין הלואה קסבר אין כותבין שובר אלא צריך להחזיר לו השטר עצמו ושבו שהחזירו אין יכול להוציא אבל בשטרי מקח ומסכר אין נוהג שובר דלא מצי למימר ליה אי לא כתבתי לי שובר לא פרקנא לארעאי דלוקח מה איכסת לו אם לא יפרנה: והא האידנא. גבי שטר הלואה כתבין מאוחרין וכתבין תברא ולא חיישינן דללמא מפיק לשטר ודחי טריף: אמר ליה. היינו בתר דיוקין ר' אבא הא תקנא דאמר לספרא כי כתביתו שטרא כתבי הכי וכו' דכיון דכתיב ביה דלא בזמנא איכתב אלא מאוחר הוה להכי לא מצי גבי ביה ויזנא אחריית דאמרינן שמו. זמנו נכתב אחר הפרעון הלכך כותבין שובר דליכא למיחש מידי: אי ידעיתו זימניה דהויא שטרא כתבו. כתברא שטר פלוני זמנו בכך וכך נפרע ואי לא ידעיתו זמן השטר כתבו לתברא בלא זמן סתם דכל אימת דנפיק הא שטרא בתר הכי והאי מפיק ליה לתברא מרע לשטרא דכיון דאין בר זמן י"ל אחר זמן של שטר זה פרע לך:

מסורת הש"ס

(א) [לעיל עו. וש"נ, ב] [עו'
תוס' יבמות קטז. ד"ה אמאי],
(ג) [לעיל קסז.], (ד) לפי גי'
רשב"ם ז"ל לרוב אשי,
(ה) בכורות דף מח., (ו) רש"ל
ועי' רש"א,

הגהות הב"ח

(א) גמ' אבי אמר הכי קאמר
הון על אחרים מוציאין
נמנא ללון: (ב) רשב"ג ד"ה
נמנא וכו' הקרועין:
(ג) תוים' ד"ה וסכא כ"י אכל
קרייתא ס"ל דחיישינן
לנפילה: (ד) ד"ה שטרו וכו'
אע"ג דבאחר שיש לו עליהם
כ"ל וכו' דשטרו נמחק:
(ה) בא"ד חזירו של כל אחד
כמנו אע"ג דחד ודאי ליה
סכא שובר לא אמרינן
שמה חזירו כ"ל:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. [ד]הא לנפילה דחד
לא חייש אב"י. מוס' יצמות
קטנ... ב. [ד]אב"י לאו
אאותיות דשמיה כשמיה
קאמר [דצריך להביא ראייה]
אלא אשאר אותיות. רמב"ן.

רבינו גרשום

[illegible]

וואָלף האָ דעניא נוי. ל׳כ״ע פּר״ך דהאָ אָפּילו א׳צ״י מודה דלנפּילא
החדד לאַ מײַשקײַן וואָכ׳ אַמאָל מונד זבזײַמאָ שאַץ יכּוּלײַ להוּלײַ עַל
אָמאָרס: זמאָל ק״מ פּײַגל. כּוּן דלאַ זבזײַשקײַן לנפּילא פּײַגל: סאָ
דײַן סבּר. לנפּילא דחד לאַ מײַשקײַן מאַ אַרבע לנײַמער דלמא אַהרױ
היבּז ליה אַומײַות נקוּות זבזײַרה ועל
זבזײַרה יפּרע לו למי שׁהשטער זידו: וסנא
זבּראַ סבּר אײַן אַומײַות נקוּות זבזײַרה.
וּמאָמך כּך ידמה הלוה לזו ויאמר פקדון
הוא אֶלְכּוּ וזה יאמר אִלּוּ הָשְׁטַר בְּדָךְ.
וּמִיּוֹד אֵלּוּ כְּמִזְבּוֹ שֶׁהִשָּׂאָה עַל לֹוֹה עַל
זבזײַרה יִשְׁלֹם לוֹ: וואָכ׳ דר״ע אַומײַות
נקוּות זבזײַרה. זלָא שט׳ מַכּוּרָה
אַחֲרַיִן דפּסַק״ך (הלכות צב׳) מוּכַר
אַחַת אַסְמִינָה (עלײַ ע״ו). כּרזײַ ודאָמלר
זבּראַ אָפּי מײַלײַ גײַה וּמִלֵּי
זבזײַל לאַ נקוּו הײַכּ שׁמסְרוּ לוֹ ונמנו
אַחַךְ רֵאִיָּה ועדײַם תּרְכּוּ שׁמסְרוּ לוֹ לזו
זבזײַרה דלאַ מײַמא פּקדוֹן הוּא אֶלְכּוּ
אִלּוּ שֶׁהִשְׁמִיטוּ מוּמָנוּ וזבּזײַ פּײַגלײַ מַתְנִי
וּמַתְנִי זבּראַ זבּלּוּתאָ דאָזײַ ורבּא: ורבּא
אַחֲרַיִן תּרְכּוּ. אֶלּאָ העמדימל זבזײַרה

ההמוחזק בו: אחד מן האחין ששטר
הזבוב יולא מפתח ידו. או בשם אציהס
או בשם מלוה אחר וטוען אחי נטוהו
ולא יום אומרים אתה טעמתי: מיוסר
היה יוסר יוסר יוסר יוסר יוסר יוסר
ההמוחזק בו להביא ראיה קמול: אלא
הוא דתניא ר' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
הוא להמנוח דחולו לגבי ספרא דו'. כסבור
הוא להמנוח בו חזירו וגבנות ממנו
בשטרטו והוא אינו יודע מה ששנינו
האין יכול להוציא על חזירו ששמו
בשמו: אלא ר' מלוה עמו. ומסתמא
האיהס היו צמעתמ מקום שנכתב וכוון
לאלוהי דיעו ואין מפקדים זה על זה
ואין חיישינן בו לשום נמלוח כיון
לגלגליה לא חיישינן: נמלא לאחד.

פרועין וכו': מעמא
להוציא עליהן שטח
בשמא דמאן דכתיב
בשוכר אב"י אמר הש"ס
שבמערב על פרוע
היו שניים כהנים י
פרוע ואיני יודע אי
פרוע והקמן אינו
פרוע והקמן אינו
לרבי' (ד) לרבא
שרה שיש לי מכור
התחתונה: **ברתני'**

הוא והיו שני יוסף בן שמעון ונחיש בן ורלימלח ואז השבור היו שניים
ומכשיו בזה השבור שורע חוקם דק"ו יד בזה השער על התחום
וגרם בעיני השור שניים באים בדשאם וזו מזה על הלוה יכילין
היה אכל היכה דמוה דב' הלוואות אלא שפרע אחת נהי נמי דה
שניים מן הלוה שער אחד ע"י שיכבדו הרשאה זה לזה: עלי. שאני
יוסף בן יאחז בן אברהם יוסף בן יעקב בן יאחז בן דוד דכ
ישיבתו: ויבא יודע אסור. והלוה אכאמני ולא החזירו שטר ויהי
ללוה אחד שם בבית המט שני שטרות שלהו ממנו שני הלוואות
בב' חוב בן צירי. משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כחוב השבור בבלתי
שדור הגדולה מכורה לו: **שדש** שני לך מכורה לך. מי ינמל כל שדווימו מ
והשני הסם יד **השער** על התחום. מה מוציא מחבירו
ידיד בעל השטר על התחומה הדיינו מלוה הלכך חוב בן צירי
תחלה עדי שיכבד את הלוה לדון ויחייבוהו ב"ד ואם אין לו מה

[illegible]

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

וְהָכֵא בְּצִירָה לְהָבִיא רֹאשִׁי קֵא מִיפְלָנִי. וּפְלוּמָה דְּמַתְנִי וּבְרִיתָהּ
 לִימָה כְּפֻלְמָה לְדֹאנִי וְיֵבֵא לְדֹאנִי דְּמַלְרִיךְ רֹאשִׁי מִזְדֵּה לֵאלֹהִים
 חִישִׁינִי לְנִפְלֵיהּ וּפְקֻדֹן הֵיכָא דְשִׁמְיָה כְּשִׁמְיָה דְּקֻדְמָר כְּשִׁמְיָה דְּבִרְמָה
 (כְּתָרָה) כְּשִׁמְיָה דְּרֵיבִיבִית (דָּף קטו. וסס) דְּקֻדְמָר אֲשֵׁי לְנִפְלֵיהּ לֹא חִישִׁינִי לֹא לְנִפְקֻדֹן
 כִּיֹּן דְשִׁמְיָה כְּשִׁמְיָה לֹא מִפְסֵד גְּזֵיהּ

ש'אין מוציאין שמר
מוציאין על אחרים
ות נקנות במסירה
בר ^אאותיות נקנות
ר אין אותיות נקנות
אימא דכולי עלמא
ורבא בצריך להביא
דידן סבר אין צריך
סבר ^בצריך להביא
נקנות במסירה אבי
ה ורבא אמר "אינו
ר אבי מנא אמנא
האחין שה'מור חוב
להביא ר'המ מאי

י ורבא אמר שאני
איכא דאמרי אמר
תניא אחד מן האחרין
חת ידו עליו להביא

מהדדי אבל אחריני שניהם בחנים. ה"ה שניהם

ישראלים אלף משום דמי
לעיל היה אחד מהן כהן תני כהנים:
חסורי

ואין הן שטר חוב על אחרים כך מוציאים זה על זה שטר ללוה ואע"פ שאין מלוה עמו קמיפלגי תנא ר' ללוה ואף על פי שאין מלוה עמו זימנין דאזיל מר להו כתבו לי שטרא דכעינן למיזף מיוסף בן תבי וחתמי ליה נקיטא ליה ואמר ליה הב לי מאה סבר אין כותבין שטר ללוה עד שיחא מלוה עמו: תיז שטרו של יוסף בן שמעון פרוע שטרות שניהם נמצא הא לא נמצא מצי מפיק והאנן ולא אחר יכול מוזב תנן אמר רבי ירמיה במשולשין ונחזי תברא אמר רב הושעיא במשולשין בשטר ואין משולשין ואמר ר' (א) נמצא ללוה בין שטרותיו שטרו של יוסף בן ת שניהם פרועין: כיצד יעשו ישרו כו': תנא האם בו דורות: **מתני'** והאומר לבנו שטר בין שטרותי שטרות כולן פרועין נמצא לאחד שם שנים הגדול ע: **גמ'** אמר רבא ישטר לך בידי פרוע הגדול ע חוב לך בידי פרוע שטרות כולן פרועין אמר א מעתה שדי מכורה לך שדה גדולה מכורה לו לך כל שדותיו מכורין לו התם ה"ד בעל השטר על המלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב ואם

צִין שְׁטֹרְמוֹי זוכר שהשטר שהיה נושא בו יוסף בן שמעון פּרוע
 רֵעִין מִמֶּנּוּ שְׁטֹרְמוֹי כְּדֹאָקֻמִּינן שהם יכוֹלִין לְהוֹלִיף שְׁט"ע לֹא אַחֲרִים
 וְכִשְׁיֹלִיף כֹּל אֶחָד מֵהֶם שְׁטֹר אֲזִינֵר בֵּין הֵנָּה הַשּׁוֹבֵר עֲלָיו, וְיִמְיֵהוּ
 מֵאֶחָד מִן הַשְּׁטֹרְמוֹי מִ"מֶּנּוּ מִן הַלֹּהֶם שְׁטֹר מוֹדֵה הוּא בְּצִי"כ צִבְנִי
 יִעֲמֵה וְהַשּׁוֹבֵר נִכְבֵּשׁ סָחֵם עַל שִׁיכֹם נִרְאֶה צִבְנִי טִרְעֻנֵה טִרְעֻנֵה מַעֲלִייתֵה
 כֹּה הַמְלִיחִין לְגִבּוֹת כֹּל אֶחָד חוּב אֲבָל יַעֲשׂוּ שְׁטֹר צִיבִיחֵם וְיִבְנוּ בֵּין
 לוֹ: **מִנָּה אִם הִיוּ שְׁנִיחֵם**, מִשְׁוֹלָשִׁים וְכֵהֵנִים: **יִכְסְבוּ דוֹרוֹת**, מִרְבּוֹצִים
 אֵי לֹא יִהְיוּ שְׁמוֹת אֲבֹתֵיהֶן שׁוֹן: **מִתְנִי"ה הוֹמֵר** לִנְנוּ, מִזֵּה שִׁעֲתָה
 יִעֲנֵשׁ: **שְׁטֹרֹם דָּלֵן פְּרועִין**, שׁוֹן מֵאִתֹּן שִׁאֲמֵר דְּעִיין לֹא פְּרַעֲנוּ:
 קָטֵן אִי פְּרוע דְּרֹעֵן שְׁטֹרְמוֹי קֶאֱמֵר דְּמַשְׁמַע אֵחָד וְלֹא שְׁנֵים:
 דְּקוֹת בְּשְׁטֹרֹת הִרְבֵּה: **א"ל רִיבִינֵה לִרְבִּי אִשִּׁי אֵלֶּה מַעֲשֵׂה שְׂדֵי מְכוֹרֵה**
 לוֹ קֶאֱמֵר כִּמוֹ שְׂדֵה אֲדוֹם [גְּדֻלָּתֵהּ לֵב] קִנְפִּינִי"א (כְּחִיב) וְכִמוֹ וְכֵהֵמָּה רִבֵּה
 הִרְאִיהֵ דְּהִינֵי לִקּוֹחַ, וְיִמְלִימֵה דִּרְבָּה לְעֵלִי נִמִּי מִשּׁוֹם אֵי עֲמֵמָה
 כֹּל הַשְּׁטֹרְמוֹי שִׁישׁ לוֹ עֲלֵי פְּרועִין: **מִתְנִי"ה לֹא יַפְרַע** מִן הַעֲרָב.
 ס אִז יַפְרַע מִן הַעֲרָב, הֵעִי מִפְּרַשְׁתִּין לֵה בְּגִמְלָה בְּמִסְקֵנָה [ע"פ:]
 וְאִם

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

קִיּוֹם אֶמְיִי פִּטְיוֹ מֵהֶלֶל
מִלּוֹה וְלוֹה הֵלֶל וּפְיִי
מֵהֶלֶל מִכִּירָה הֵלֶל יֵאָ וְעִי
בִּהְשָׁגוֹת וּבִמִּיָּם סָמָג עֲשִׂין
לֹא טוֹשׁ עֲחָמִי סִי סוֹ טַעֲיָן
יֵאָ:

קב ב מ"י פ"ט מהל'
נחלות הלכה ט י סמג
עשין לו טו"ש"ע ק"מ ס"י סב

וע"ש צהג"ה:
קכא ג טוש"ע ח"מ סי'
מט סעיף ט:

קרב ד ה מי' פכ"ד מהל'
מלוה ולוה הל' ח קמג
עשין כל טוש"ע ק"מ סי'

מט סעיף ז:
קבג ו מיי שס פט"ז הל'
יב חמנ טשז ד

מוֹשֶׁה ח"מ ס"י סה סעיף
כג:
הכרזת מיני' שם מוש"מ שם

סעיף כד:
קבה ח מ"י פכ"א מהל'
חמרה חמרה

טוֹשׁ"ע ח"מ סימן ריד סעיף
יב:
הר"ן מן מו" חר"ה חב"ד

מלוה ולוה הלכה ג
סמג עשין לד טוש"ע ח"מ
ח' הדרו חנוכה ח'

לעזי רעש"י

קנפיינ"א [קנפני"א].
ערבה, מרחב, שדות.

רבינו גרשום (דמשך)

[illegible][illegible]

משום דיר בעל השטר על
ל התחתונה: ואם אמר חוב
עין: אמר ליה רבינא לרבא.
קטנה הכי נמי דאמרינן שדה
א סלקא דעתך דשדה גדולה
זרע כדמפרש בגמ' לא יתבע
רב. וכיוצא בו אמר רשב"ג

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות